

Iranska folkets Fedai gerilla: Leve 1:a maj, internationella arbetardagen!

"Den vita gryningen har brutit ner igen, Och det är första maj."

1:a maj 2024

Återigen är vi på tröskeln till Internationella arbetardagen. I år firar iranska arbetare sin dag under omständigheter där den antiarbetarregimen i Islamiska republiken, liksom tidigare år, hindrar arbetare från att fritt fira arbetarnas dag genom att införa brutala tillslag och inte tillåta dem att fira sin internationella dag fritt. Anledningen till detta är tydlig: Internationella arbetardagen är dagen för att demonstrera arbetarklassens outtröttliga kamp mot kapitalisterna. Den här dagen visar arbetare och deras allierade sin enhet genom att organisera möten och arbetssammankomster. Det är just på grund av potentialen att bryta denna enhet som den styrande diktaturen inte har sparat några ansträngningar för att förhindra att Irans militanta arbetare och deras allierade firar arbetarnas dag.

Med vördnad för Internationella arbetardagen och hälsningar till de progressiva arbetarna i Iran, som alltid har kämpat mot den islamiska republikanska regimen (försvarare av inhemska och utländska kapitalister) sedan starten för att förverkliga sina rättmätiga krav mot denna regim, påpekar vi några viktiga punkter angående arbetarnas nuvarande situation och deras kamp i Iran: Det sägs med rätta att "Arbetarklassens räddning ligger i enhet och organisation." Det är faktiskt bara arbetare som är organiserade i sina egna fackföreningar och politiska organisationer som effektivt kan kämpa mot kapitalisternas förtryck och orättvisor. Emellertid har den styrande bourgeoisien i Iran, som har lärt sig av den globala bourgeoisiens kontrarevolutionära erfarenheter, gjort allt i sin makt för att förhindra arbetare från att bilda fackföreningar och organisera sig, och för att ta bort dem från alla klassbaserade organisationer.

Under de långa åren av den islamiska republikens styre har iranska arbetare vidtagit olika åtgärder för att upprätta oberoende arbetarföreningar. Men deras ansträngningar har alltid mötts av fängelse, tortyr och terror. Under den antiimperialistiska och antimonarkiska revolutionen 1979, i en revolutionär situation, bildade arbetare i hela Iran organisationer kända som "råd". Dessa råd blev dock kortlivade på grund av den gradvisa uppgången av den islamiska republikens diktatoriska regim. I sina första kontrarevolutionära aktioner krossade den styrande diktaturen dessa råd. Med undertryckandet av de revolutionära massorna och deras revolution ersatte den islamiska republiken arbetarorganisationerna med påhittad pseudoorganisationer, "islamiska råd". Dessa råd är i själva verket antiarbetarfientliga islamiska organisationer på arbetsplatsen som har till uppgift att undertrycka varje form av arbetarkamp på arbetsplatsen och är själva ett av hindren för upprättandet av oberoende arbetarorganisationer i Iran.

Den islamiska regimen, en manifestation av kapitalistklassens diktatur i Iran, har inte bara tillgripit de mest våldsamma metoderna för förtryck för att förhindra arbetare från att organisera sig under dess skamliga styre, utan har heller inte hållit sig undan från att våldsamt undertrycka fredliga arbetare som kämpar för att vinna sina nedtrampade ekonomiska rättigheter, även under förhållanden där arbetare ibland har flera månaders obetalda löner som kapitalister är skyldiga dem.

Resultatet av diktaturens undertryckande av arbetarnas fackliga kamp har dock blivit att omvandla denna ekonomiska kamp till en politisk kamp i form av en kamp mot själva regimen. Detta betyder att arbetare, medvetna om den islamiska republikens stöd till kapitalisterna, har riktat in sig på den styrande diktaturen i sina demonstrationer eller marscher och har tydliggjort sitt motstånd mot den islamiska republiken och dess antiarbetarpolitik i sina slagord och banderoller. Denna form av politisk kamp av arbetare möts i de flesta fall av militärt förtryck av regimens väpnade agenter, och regimens säkerhetsstyrkor utsätter arbetare för våldsam behandling.

I frånvaro av klassbaserade organisationer som tillhör arbetarna, uppenbarar sig oundvikligen de iranska arbetarnas klassenhet under deras strejker och kamper. Men trots alla arbetarkamper som äger rum över hela Iran, är iranska stridsarbetare i stort sett tomhänta på grund av att deras led är spridda inför kapitalisterna och deras stödregim (Islamiska republiken).

Bristen på oberoende arbetarorganisationer och frånvaron av en mäktig organisation av professionella revolutionärer som försvarar arbetarklassens intressen har gett den islamiska republikens regim fria händer i att föra arbetarfientliga politik, inklusive fastställande av minimilönen, som skenbart är bestämt varje år utifrån den rådande inflationstakten.

Om vi tittar på de avskyvärda ansträngningarna från denna regim för att fastställa minimilönen för i år, kommer vi att se att i en situation där, enligt bedömningar från Islamiska republikens egna institutioner och rapporter från statliga nyhetsbyråer, "fattigdomsgränsen för ett hushåll med fyra personer är runt 6250 kr, minimilönen för arbetare har satts till 2000 kr." Det betyder att i år, under ledning av Ebrahim Raisis regering, har levnadsvillkoren för majoriteten av arbetarna sjunkit ännu längre under fattigdomsgränsen jämfört med tidigare år. Det bör noteras att minimilönen endast gäller för arbetare som omfattas av arbetsrätten, och arbetare som inte omfattas av arbetsrätten enligt den islamiska republiken, särskilt kvinnliga arbetare, kommer att tvingas sälja sin arbetskraft för mycket lägre än minimilönen.

På detta sätt pressar de parasitära kapitalisterna, som förlitar sig på den enorma reservarbetskraften av arbetslösa arbetare, dessa arbetare till en tidig död. Med tanke på de mycket svåra förhållanden som våra arbetare står inför, står en ökning av lönerna och deras betalning i rätt tid i förgrunden för kraven från den iranska arbetarklassen. Uppnå dessa krav är dock inte en enkel sak, detta på grund av fragmenteringen av arbetarnas led, bristen på oberoende arbetarorganisationer och frånvaron av en politisk organisation för arbetare. I den nuvarande maktbalansen mellan oorganiserade arbetare och deras allierade är det inte en lätt uppgift att uppnå balans med kapitalister och deras stödjande regim om det inte finns någon organisation.

Iranska arbetare som är hårt förtryckta för Islamiska republikens hänsynslösa förtryck, denna svärdsvängande väktare av den rådande kapitalistiska ordningen i Iran, har inget annat val än att intensifiera kampen mot kapitalisterna och den förtryckande styrande ordningen. Kamp, kamp och åter kamp är det enda sättet som gör det möjligt för dem att inte bara försvara sitt arbetsliv och sin ära utan också att förbereda sig för den stora kampen med ständigt ökande erfarenhet och medvetenhet, vars slutmål är att befria arbetarna från exploateringsbojor.

Erfarenheter av långa kamp över hela världen har visat att arbetarnas frigörelse endast kan uppnås av deras egna händer. För detta ändamål har medvetna arbetare och kommunistiska intellektuella en plikt att hjälpa arbetarklassen att skapa sin egen oberoende front. På denna väg är inte bara kampen för bättre arbetsvillkor och en högre levnadsstandard utan också kampen för att störta den islamiska republikanska regimen och främja revolutionens sak för att uppnå socialism en stor uppgift som ligger framför våra arbetare. I en situation där revolutionen mot den existerande orättvisa ordningen är den enda vägen till befrielse, och denna revolution inte kan lyckas utan arbetarklassens ledarskap, är det medvetna arbetares och arbetarklassens intellektuella plikt att ta steg i denna riktning.

Kampen i det iranska samhället, som har dominerats av imperialister och styrts av deras beroende kapitalistiska system, åtföljs av regimen inneboende diktatoriska handlingar, som kräver sina egna raffinerade tillvägagångssätt. Därför har medvetna arbetare, tillsammans med revolutionära intellektuella, plikten att konfrontera det antirevolutionära förtrycket av den islamiska republikens regim genom att skapa hemliga organisationer som måste nödvändigtvis vara politisk-militära formationer inom Irans kontext, och genom att utöva revolutionär makt bör de bana väg för en bredast möjlig organisation av arbetarklassen.

Låt oss fira den internationella arbetardagen genom att mångdubbla våra ansträngningar att uppfylla vår roll och bidra till arbetarklassens befrielse från förtryck och exploatering genom att intensifiera vår kamp.

Länge leve första maj, internationella arbetardagen!
Seger till arbetarnas kamp över hela världen mot det kapitalistiska systemet!
Ner med islamiska republikanska antiarbetarregimen!
Länge leve revolutionen!
Länge leve socialismen!

Iranska folkets Fedai gerilla
12 april 2024